

ROVNOVÁHA PETR ŠVEC

2023

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

ROVNOVÁHA

Text © Petr Švec, 2022

Ilustrace obálky © Jiří ARBE Miňovský, 2023

Redakce: Nelly Černohorská

Korektury: Zuzana Pallová

Sazba a grafická úprava: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2023

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-25-3 (PDF)
ISBN 978-80-88635-26-0 (EPU3)
ISBN 978-80-88635-27-7 (MOBI)

*Tato kniha je věnována mému synu Matějovi.
Malému zloději, který mi ukradl srdce.*

ČÁST PRVNÍ
NÁMLUVY

1

Občas vidáme věci, co nám nejsou příliš po chuti. Některé vytěsníme z mysli po pár vteřinách, jiné v nás zanechají trvalejší otisk. Sražené zvíře na kraji silnice, zarudlé dětské oči nebo snad manželka, která svému kolegovi z práce věnuje ten typ úsměvu, jaký kdysi patřil výhradně vaší maličkosti.

A co takhle přízraky? Viděli jste někdy ducha? Ne? Kéž bych mohl říct to samé, co vy.

Jmenuji se Martin Nedbal a příběh, který vám chci vyprávět, nepatří mezi ty, o nichž by se mluvilo snadno, protože je v něm až moc bolesti.

Všechno začalo přibližně před půl rokem jednoho horkého letního dne, který jsme společně s Veronikou trávili u vody. Náš vztah jiskřil i po dvou letech a stále jsme měli vážné problémy odtrhnout se jeden od druhého. Možná proto jsme upřednostnili soukromí slepého ramene Labe před nedalekým narvaným koupalištěm. Leželi jsme na dece a vzájemně si kradli kyslík. Slyšel jsem ševlení listů v korunách stromů a užíval si její rty. Chutnaly jako lesní med... Ať se propadnu, jestli je necítím i teď.

Zvedl jsem hlavu a vznesl svou obvyklou otázku: „Hupneme do vody?“

Nakřčila drobný, pihami posetý nosík. „Běž sám. Za chvíli tě doženu.“

Vstal jsem a protáhl ztuhlá záda. Kůže za krkem mě nepříjemně táhla, jako by mi chtěla naznačit, že večer budu skuhrat v tónině malého dítěte. Scházel jsem ke břehu a někdy v ten moment mě napadla ta stupidní věc, která všechno odstartovala.

Nad břehem se skláněl mohutný dub, jehož větve sahaly nad vodní hladinu. Přes jednu z nich byl přehozený řetěz zakončený ocelovou rourou, která byla zaklesnuta do dutiny ve kmeni. Člověk se tak mohl zhoupnout a zakončit let nějakou akrobatickou vsuvkou – nejčastěji placákem.

Zapřel jsem se o kmen holým chodidlem a cítil jeho příjemnou strukturu. Uchopil jsem ocelovou rouru a otočil se na Veroniku. Kdyby na mě tehdy neupírala své kouzelné hnědé oči, možná bych se jen líně zhoupal a skočil po nohou jako poslušný hoch. Ale kdepak, sledovala mě, jako kdybych byl novou epizodou seriálu *Vyprávěj*, který jí pravidelně zpříjemňoval večery, zatímco moje ruka šmátrala po zakázaných místech; alespoň do doby, než doběhly závěrečné titulky, poté byly veškeré zákazy zrušeny.

Veronika nadzvedla obočí, jako by říkala: *Tak se předved', mladíku. Já čekám.* A ten puberták, co sídlí v každém chlapovi, dokud mu nepřestane bít srdce, se předvést chtěl, to mi můžete věřit.

Dva kroky zpět pro pořádný odraz, a už jsem svištěl vzduchem. Rozhoupal jsem nohy a připravil se provést šipku pozadu. První ve svém životě, a jak se později ukázalo, také poslední. Pustil jsem se, propnul záda a rozčísl hladinu. Zaplavila mě radost

z povedeného skoku, ale trvala pouze do doby, než moji lebku prorazil ostrý kámen ležící na dně. Podařený skok, jen co je pravda.

Na ten pocit mezi nárazem a návratem do světa živých nikdy nezapomenu. Plul jsem vesmírným prostorem. Všude okolo zářily hvězdy, ale nejednalo se o žádné příjemné světlo. Vycházel z nich jen mrazivý chlad, který nabýval na intenzitě, svíral mé polonahé tělo a štípal mě do obnažených končetin. Připadal jsem si jako mravenec poletující v nekonečném prostoru. Tak malý, tak bezvýznamný, tak... vystrašený. Může vůbec mravenec čelit strachu? Nevím. Já ho cítil. Strčil mi své zmrzačené prsty do krku a zarazil výkřik deroucí se z hrdla. Pulzující světlo hvězd mě donutilo, abych zavřel oči, ale i přes víčka jsem vnímal jeho palčivost a drtivou sílu. A přesto... cítil jsem neodvratné nutkání podívat se do té čiré energie, která se mi chystala vypálit díru do hlavy.

„Prober se, sakra!“

Tři slova, která mě vtáhla zpátky do světa, kde můžete sledovat hvězdnou oblohu, aniž by vás proměnila ve slepé blázny.

Rozkašlal jsem se a pohlédl na Verču. Z konečků vlasů jí kapala voda a vypadala k smrti vyděšeně.

„Tak přeci jsi mě dohnala?“ zeptal jsem se poněkud rozpačitě a chystal se zvednout.

„Lež klidně,“ vyhrkla a vrátila mi hlavu zpátky na smotaný ručník. „Sanitka už je na cestě.“

„Sanitka?“ Teprve v tu chvíli jsem si všiml, že ležím na břehu a dolní polovinu těla mám stále pod vodou.

„Poranil ses na hlavě. Hlavně se nehýbej. Můžeš mít něco s páteří.“

Nahmatal jsem místo, odkud vycházela tupá bolest, a zhrozil se, když jsem ucítil lepkavý důlek, který mi vznikl na temeni. Pohlédl jsem na zakrvácené prsty a svět kolem se začínal rozpíjet.

„Zůstaň se mnou, lásko,“ špitla Verča. „Budeme si povídat, co říkáš?“

A tak jsme klábosili. O počasí, o tom, jak zútulníme náš čerstvě pronajatý byt, o věcech, které podnikneme, až se nebudu válet na břehu jako leklá ryba. Dařilo se. Mé oči zůstávaly otevřené a mysl bdělá.

Většinu času jsem hypnotizoval Verčinu starostlivou tvář, ale v jednu chvíli mi pohled sklouzl na ten prokletý řetěz s ocelovou rourou. A pak níž na vodní hladinu. Vítr na ní vytvářel drobné vlnky, které se v kombinaci se slunečními paprsky působně blyštěly. Ten bledý, opuchlý obličej číhající pod hladinou však neměl s půvabem nic společného. Možná patřil nějakému podobnému bláznovi, který pokoušel osud, aby se předvedl před dívkou svého srdce. Teď byl však zkřivený do vzteklého úšklebku. Utopencovy rty se pohybovaly a já slyšel jeho chrčivý hlas. Zněl jako voda mizící v odtoku umyvadla.

Měl jsi tu hnít se mnou.

Dobrotivý bože... já ho vážně slyšel!

2

V následujících týdnech mě provázely silné bolesti hlavy. Tak hrozné to ale nebylo. Nohy mě stále unesly, mozek fungoval, chuť k jídlu jsem neztratil. Byl jsem zkrátka naživu.

Čas pracoval pro mě a nepříjemná nehoda pomalu mizela v propadlišti dějin. Alespoň za bílého dne. Za dusných nocí, kdy jsem se převaloval s propocenou peřinou nasoukanou mezi stehny...

Měl jsi tu hnít se mnou.

Probudil mě vlastní křik. Seděl jsem na posteli a mžoural do tmy. Nahmatal jsem si pravou tvář, na které jako bych stále cítil otisky hniјících zubů.

„Děje se něco, zlato?“ zamručela Veronika.

Asi jsem si nadělal do trenek, to se děje. Klidně spi, miláčku. Pračka to zmákne. „Jenom zlý sen.“

„Už zase? Chceš si o tom promluvit?“

„Není třeba. Jsem velkej kluk, poradím si.“ Pohládl jsem ji po holém rameni. Nemluvte o strašákovi, jinak příběhne. Kdepak, ten parchant pod hladinou se mi nezdál. Bylo to něco víc. Mnohem víc.

Moje domněnka se proměnila v jistotu jednoho srpnového odpoledne. Venčil jsem našeho Fleka

– veselého a značně svérázného welshcorgiho – a napadlo mě udělat si menší zacházku k sídlišti, kde žili moji rodiče. Bylo příjemných pětadvacet stupňů ve stínu a v koleni mě píchlo maximálně dvakrát do měsíce, tak proč ne? Dorazil jsem k Bajkalu, který v mých rodných Pardubicích nepředstavoval nejhlubší jezero světa, nýbrž rybník prorostlý řasami. Pro někoho snad nebyl víc než smradlavou louží, pro mě však znamenal vydatnou porci vzpomínek. Zastavil jsem a nechal Fleka, aby si proudem moči rozšířil svoje teritorium.

Dýchla na mě minulost. Skoro jsem slyšel škrábání bruslí a klepání hokejek o zamrzlou hladinu. Hrávali jsme každý den až do setmění. To bylo v dobách, kdy ještě zimy nebyly tak nemožně bezzubé.

Flek mi olízl kotník a začal žvýkat vodítko.

„Jdeme, kamaráde,“ zamumlal jsem a pokračoval na neohlášenou návštěvu.

Blížil jsem se k šedivému paneláku a cítil, jak se mi svírá žaludek. Už z dálky nešlo přehlédnout ohořelá okna ve druhém patře. Okenní rámy byly pokroucené a zčernalé a fasádu pokrývaly tmavé šmouhy, které sahaly až po parapety oken ve třetím patře. Páté poschodí, kde bydleli moji rodiče, bylo nedotčené. *Ještěže tak*, pomyslel jsem si a vzápětí se zastydl.

„Snad jsou všichni v pohodě,“ hlesl jsem spíše pro sebe. Flek dvakrát krátce zakňučel, jako by sdílel moje obavy.

Došel jsem ke vchodovým dveřím a zmáčkl zvonek.

„Kdo je to?“ ozval se ze bzučáku mámin hlas. Zněla vyčerpaně a jaksi smutně.

„Tady tvůj jediný syn, mamulko,“ snažil jsem se o žoviální tón.

„Martine?“ vyhrkla máma. Vypadalo to, že ji moje nečekaná návštěva potěšila. Ozvalo se hrčení elektrického zámku, a tak jsme vklouzli dovnitř.

Oba výtahy čekaly v přízemí, jenže já měl odlišný plán. Těch pár desítek schodů do pátého patra mi neškodí a Flekovi taky prospěje, když vypotí piškoty, kterými jsem ho hojně zásoboval. Jenže ruku na srdce, tuhle menší rozcvičku vyprovokovalo něco prostšího než starost o naši kondičku – zvědavost, prst na spoušti, který už zahubil nejednoho troufalce. Druhé patro mě jakýmsi zvráceným způsobem přitahovalo a já toužil nakouknout do jeho chodby.

Funěl jsem do schodů a krok za krokem se blížil k místu neštěstí. Chtěl jsem si připravit výmluvu pro případ, že tam narazím na nějakého souseda, ale nic kloudného mě nenapadlo. Prostě se jen přihloupě usměju, udělám čelem vzad a kvapnými kroky zmizím ze scény.

Zdolal jsem poslední schod do druhého patra a natáhl ruku ke dveřím, které oddělovaly schodiště od společné chodby. Pohlédl jsem za sebe a skrze okno v mezipatře pozoroval hřiště, kde pobíhaly rozjívené děti. Sluneční paprsky a tlumené pokřikování mi dodalo odvahy. Stiskl jsem kliku a vstoupil do chodby. Flek mě tahal za vodítko zpátky ke schodišti, jako by naznačoval: *Tady ne, ty popleto. Musíme pokračovat nahoru.*

„Ale no tak, kamaráde. Nedělej drahoty,“ pokáral jsem ho. Flek odpověděl krátkým štěknutím, ale nakonec se podvolil. Neměl na vybranou.

Fotobuňka zachytila můj pohyb a chodbu zalilo nažloutlé světlo.

„Chceš mě?“ zasyčel čísi hlas.

A bylo to tady. Aniž bych si uvědomil význam těch slov, chystal jsem se nasadit přihloupělý úsměv. Když

jsem však zahlédl postarší ženu, jíž hlas patřil, povolila mi čelist.

Stála v pootevřených dveřích, které byly přelepené červeno-bílou policejní páskou. Co, proboha, dělala v tom vyhořelém bytě? Třeštil jsem oči a pak ta kolečka kdesi v mé hlavě se skřípěním zapadla do sebe – další přízrak...

Měl jsi tu hnít se mnou.

Žena mě propalovala nepřátelským pohledem, pravou ruku zastrčenou hluboko do kapsy svého vybledlého županu. Její zachmuřená tvář, pokrytá desítkami hlubokých vrásek, připomínala sražený škraloup.

„Chceššš?“ protáhla svým hadím tónem a pootevřela ústa, ze kterých vytekl hustý proud černé tekutiny.

Ucítil jsem směsici kouře a mastnoty. Dráždila mi nos, jako bych ho zabořil do použité mikiny, kterou jsem nosíval k táborovému ohni. Flek se stáhl za mě a neklidně pobafával. Svíral ho strach, stejně jako mě.

Stačilo udělat několik kroků a ocítl bych se zpátky na schodišti. Snažil jsem se pohnout, ale v levém koleni mi zavrzalo, jako bych měl nohu ze špatně promazané konstrukce.

Žena ze mě nespouštěla zrak. Černý hnus jí z brady odkapával na župan. Kdyby se rozhodla, že ke mně dojde a otočí mi hlavou o sto osmdesát stupňů, nezmohl bych se vůbec na nic. Stál bych dál přikovaný na místě a poslouchal křupání vlastních kostí. V tu chvíli jsem byl samečkem kudlanky a čekal, až jeho milenka posvačí.

Kolem ženinych nohou se cosi plazilo. Něco, co kdysi pravděpodobně bývalo domácím mazlíčkem. Dlouhé protáhlé tělo se ovinulo kolem jejího lýtka a pokračovalo vzhůru, kde mizelo pod záhyby županu. Žena si toužebně olízla rty. Bylo to chlípné. Zachechtala se a zabouchla dveře.

Prokletí pominulo. Zmizelo společně s jejím pronikavým pohledem. Popadl jsem Fleka do náruče a pelášil pryč. Můj psí kamarád, který by se jindy vzpíral a dožadoval položení na zem, se tentokrát nechal nést jako v dobách, kdy byl ještě vykulené štěně. Schody jsem bral po dvou a zastavil se až před dveřmi svých rodičů. Hrudník se mi otrásal tlukotem vyplašeného srdce.

Zazvonil jsem a čekal na vysvobození. V poslední chvíli jsem si uvědomil, že se Flek stále choulí v mém náručí. Spěšně jsem ho položil a z trička smetl několik chlupů.

„Tak pojd', synku,“ hlesla máma, když otevřela dveře. Její vlídná tvář mi konečně zpomalila tep.

„Čemu vděčíme za tvoji vzácnou návštěvu?“ zeptala se, chytla mě za ramena a vlepila mi pusku na tvář. Flek štěkl, aby si také vynutil uvítání. Máma se s hlasitým zamručením sehnula a podrbala psa za ušima.

„Šel jsem kolem, tak mě napadlo, že se stavím,“ odvětil jsem. Ve skutečnosti mě sem dovedl jen prostý cit. Stýskalo se mi. Můžete mě nazývat rozmazleným jedináčkem, zhýčkaným floutkem, mazánkem... a možná budete mít pravdu. Nehodlám se však omlouvat za to, že miluju svoji mámu.

„Nejsi nějaký pohublý?“ Tak zněla mámina klasická otázka a nezklamala ani tentokrát.

„Poctivých devadesát kilo,“ odpověděl jsem jako vždycky. Tuhle úvodní frázi jsme zkrátka měli nacvičenou a bylo to tak v pořádku. Svět díky ní vypadal normálně.

„Táta je doma?“ vyzvídal jsem a snažil se zaplašit vzpomínku na věc, která se ovíjela kolem ženina lýtka.

„Je s kumpány. Zkouší na vystoupení, co mají za dva týdny.“

„Nekecej! Takže ledy se konečně prolomily?“

„No... je to na Dukle v kulturáku. Tvůj otec pořád mudruje, že se na to může vykašlat, ale to jeho brnkání na kytaru se z ložnice ozývá stále častěji. Myslím, že má bobky.“

„Povídej mi o tom,“ odvětil jsem a přiložil si pomyslnou zbraň ke spánku. Jedna z vlastností, kterou jsem po tátovi podědil, byla kurevská tréma. Zpocené dlaně, knedlík v krku, nutkavý pocit odskočit si co pět minut na malou. Zajedu vám na nákup, vynesu smetí, vydrhnu koupelnu, jenom mě nenuťte vystupovat před lidmi.

„Ty, mami? Co se stalo ve druhém patře?“ pokračoval jsem ve výslechu, zatímco jsme se přemístili do kuchyně.

„Neštěstí, synku, to se tam stalo. Chuděra paní. Žila tam sama. Sousedí si všimli kouře, když zaplnil celou chodbu. Zavolali záchranku... marně.“

„Zemřela?“ hlesl jsem, ale jednalo se o řečnickou otázku. Odpověď jsem dávno znal.

Máma přikývla a natočila si sklenici vody.

„Nevíš, jestli chovala hada?“

Nadzvedla obočí. „To netuším. Jak tě to, proboha, napadlo?“

„Ani nevím.“ *Ta zatracená věc kolem jejího lýtka.*

„Znala jsem ji jenom od vidění. Pozdravily jsme se a šly svou cestou. Vypadala mile.“

Vypadala. Ten minulý čas tam seděl.

Chceššš?

„Osladiš si život?“ zeptala se máma a odkryla utěrku z malého pekáčku.

Chtěl jsem odmítnout, ale když jsem uviděl Honzíkovy makové buchtý, hlava automaticky přikývla.

„Však ty to vyběháš,“ zasmála se a chystala na talíř.

Vyběhám. Ale nechám to na jindy. Dolů jedu výtahem.

3

Kinosál potemněl a na plátně běžela série reklam. Verča se uvelebila a opřela si hlavu o mé rameno. Vůně popcornu se mísila s jejím parfémem a já si v tu chvíli nedokázal představit smyslnější kombinaci. Moje ruka už zase šmátrala po zakázaných místech. Mohl jsem si to dovolit. Seděli jsme bokem na kraji řady, daleko od lidí kopajících do sedaček.

Reklamy opustily scénu a naklusaly trailery: neporazitelní Avengers čelící další záchraně světa a možná celého vesmíru, česká taškařice o dvou nevěstách a jedné svatbě a zajímavě vypadající Měsíc Jupitera s netradičním hrdinou.

Zatímco mi v hlavě doznívala poslední upoutávka, Verča zvedla hlavu a zadívala se mi do očí. „Na tohle bych chtěla jít,“ pronesla.

Přikývl jsem a neubráníl se úsměvu. Vždycky měla dobrý vkus. Alespoň co se filmů týče. Ohledně chlapů to už byla jiná pohádka. Pochmurná a dětem nepřístupná. První princ byl pohledný, vtipný... a nezdravě prchlivý. Začalo to jednou fackou, za kterou se obratem omluvil. Skončilo to několika ranami pěstí, za které už se omlouval na policejní

stanici. Někdy za neklidných nocí si představuju, jak mu lámu ruce. Druhý princ na ni byl hodný. Plánoval velkolepou budoucnost a dělal všechno pro to, aby se stala skutečností. Pracoval tvrdě. Než na něj přišli, stihl vybít několik vytipovaných bytů. Chlapec, který bohatým bral a sobě dával. No a třetí princ? Ten šťastlivec tehdy seděl v kině a hladil ji po vnitřní straně stehna. Potenciální čtvrtý otrapa měl zkrátka smůlu.

Plátno na několik vteřin zčernalo a opona před ním se roztáhla do své maximální šíře. Očekávaný moment, kdy začíná hlavní film. Moment, kdy jsem sám sobě slíbil, že svoji vyvolenou co nevidět požádám o ruku. Moment, v němž se osud rozhodl, že mě nakope do zadku.

4

Osmého září, datum, kdy mi začalo krváčet srdce. Už nikdy jej nedostanu z hlavy.

Šéf v práci se všemožně snažil, aby mi znepríjemnil život, ale já byl ten, komu foukal vítr do plachet. Zaprvé byl pátek a za druhé na mě čekala událost, která mi připadala mnohem důležitější než hromada úkolů, kterou na mě nakupil prskající nadřízený. Zásnubní prstýnek v mojí brašně by mohl vyprávět.

Počkal jsem, až zmizí ve svojí kanceláři, a ukázal mu prostředníček.

„Hrdino,“ zabručel kolega sedící po mé pravici. „Kdybys to udělal o deset vteřin dřív, možná bych si tě začal vážit.“

„Snad příště, Pavlíku. Než si podepíšu rozsudek smrti, rád bych předtím vydělal svůj první milion.“

Pavel se zakuckal a otřel si slinu ze spodního rtu. „Blboun.“

„A když tenhle blboun dneska zdrhne o půl hodky dřív, budeš ho do smrti nenávidět?“

„Možná i pak.“

„Asi to risknu,“ odvětil jsem a plácl ho po rameni.

„Pravděpodobnost, že ti někdy odpustím, se limitně blíží nule.“

„Takže mám ještě šanci?“ protáhl jsem s přehnaným nadšením.

„Jasný, Jim Carrey, Blbý a blbější. Zkus vymyslet něco vlastního.“

„Existuje něco, co jsi neviděl?“

„Těžko, panáčku.“

„Včetně porna?“

„Mazej,“ vykřikl Pavel a mrskl po mně propisku.

* * *

Odemkl jsem dveře od bytu, podrbal Fleka, který mě běžel přivítat, a dával si pozor, abych držel kytici růží schovanou za zády. Nechtěl jsem nic okázalého. Velká gesta nebyla v našem společném repertoáru. Prostě jen pokleknout, položit prostou otázku a čekat na ortel. Vzduchem se linula vůně bramboráků. Cítil jsem, jak mi zakručelo v břiše. Vkradl jsem se do kuchyně. Verča stála na špičkách a dávala do skříňky umyté nádobí. Měla bílé tílko, nebezpečně krátké modré šortky a ještě nebezpečnější opálené nohy. Přesně takhle mi vždycky připadala nejkrásnější. Kočičí zlato nebylo potřeba. Žádné šperky ani drahé šaty... jen ona. Cívil jsem na ni a přemýšlel, do jakého místa bych se zakouzl jako první.

„Ty bramboráky vypadají lákavě, ale radši bych je vynechal a vrhnul se rovnou na hlavní chod.“

Verča poskočila a málem upustila opláchnutý talíř. „Já už tě dneska opravdu zastřelím. Můžeš být rád, že jsem ti ten talíř nerozbila o hlavu.“

„To by bolelo.“

„Jo, ale pořád bys na tom byl líp než já,“ odvětila a odhrnula si ze spánku pramen vlasů.

„Do prdele,“ vydechl jsem a zíral na obrovskou bouli s temně fialovým okrajem. „Jak jsi k tomu přišla?“

„Pamatuješ na ten chatrný regál ve sklepě?“

„Mlhavě.“ Lež.

„Kolikrát jsem tě prosila, abys ho přivrtal ke stěně?“

„Mockrát.“ Pravda.

„Udělal jsi to?“

„Udělám to hned zítra, slibuju.“

„Na to už je trošku pozdě. Dřepěla jsem na zemi, hrabala se v krabici s harampádím, a co čert nechtěl, zavadila jsem o ten pitomý regál. Tu třílitrovou plechovku s barvou jsi na horní polici umístil opravdu mistrně.“

„Chceš říct, že ti spadla na hlavu?“

„Opravdu se musíš ptát?“ odsekla Verča a přišla o dva kroky blíž, jako bych měl šedý zákal.

„Jsem pitomec.“

Tahle poznámka se obešla bez odpovědi. Mlčení znamená souhlas. Jasně jako facka.

Uvolnil jsem ruku, kterou jsem stále křečovitě držel za zády, a natáhl ji před sebe. „Pro moji lásku.“

Verča chňapla po kytici a odhodila ji na kuchyňskou linku. Dala ruce v bok a počastovala mě nenávisným pohledem, který se vůbec nehodil k jejím jemným rysům. Tohle bylo zlé. Žádost o ruku bude muset počkat.

Večer byl dusný, a to nejen kvůli babímu létu, které venku panovalo. Moje pokusy o navázání konverzace připomínaly házení hrachu na zeď. Verča odešla do ložnice a zavřela za sebou dveře, což byl dost výmluvný signál: *Drž se dál, chlapče, nebo přijdeš k úrazu.*

Seděl jsem na gauči a přemýšlel, že si na něm ustelu. Můj vysněný scénář pro dnešní večer skončil v koši, tak proč ne.

* * *

Kolem půlnoci mě z dočasného útočiště vyhnal plný močový měchýř. Došoural jsem se do koupelny a cítil se prachmizerně. Tuhle dobou měla mít Verča na prsteníčku levé ruky navléknutý zásnubní prsten a spokojeně se ke mně tulit. Místo toho jsem nocoval na pohovce, zatímco mi moje milovaná nemohla přijít na jméno.

Omyl jsem si ruce, promnul ulepené oči a zadíval se do zrcadla. Pozoroval jsem svoje strhané rysy a pocítil neodbytné nutkání zrcadlo rozmlátit.

„Jen do toho, hrdino,“ zamumlal jsem, ale zůstalo pouze u silácké myšlenky.

Vyšel jsem z koupelny a pohledem zkontroloval dveře od ložnice. Byly otevřené... poslední šance pro vykoupení hříšné duše.

„Stejně s tebou nemluví,“ špitla Verča, když jsem se nemotorně svalil vedle ní.

„Chápu,“ odvětil jsem a pohladil ji po rameni. Nechtěl jsem se dohadovat. Už jen to, že se moje rozlámaná záda měla šanci zahojit na pořádné posteli, představovalo značný úspěch. Plán byl jasný: držet hubu, usnout a ráno se pokusit o reparát. „Dobrou noc.“

„Ne tak rychle,“ namítla Verča a otočila se ke mně. „Proč jsi mi donesl ty kytky?“

„Protože tě miluju?“

„Kecáš,“ řekla Verča a vyčkávala. „Něco jsi provedl?“

„Kromě tý podělaný plechovky, která tě málem přizabila, jsem snad z obliga.“

„Tak něco slavíme?“ Chytla mě za zápěstí. „Povýšení?“

Vybvavil jsem si svého brunátného šéfa s vypouklýma očima a vyprskl smíchy.

„Co je?“

„Víš co? Povím ti to hned ráno. Slibuju.“

„Na mou duši, na psí uši?“

„Na kočičí svědomí,“ přikývl jsem a odhrnul jí vlasy.

„Bolí to moc?“

„Sto metrů překážek asi nedám.“

„Kdyby to do zítřka nepřešlo, odvezu tě do nemocnice.“

„Jestli to do zítřka nepřejde, dostaneš na holou,“ namítla a dlouze mě políbila.

V přítmí pokoje se rýsoval její úsměv a já měl zase jednou důvod doufat, že všechno dobře dopadne.

5

Sobota začala téměř idylicky. Probuzení denním světlem bývá mnohem laskavější než otravný budík. Protáhl jsem ztuhlé tělo, převalil se směrem k Verče a vyslal tichou myšlenku.

Vezmeš si mě?

Nic. Telepatka z ní tedy nebude, ale bohatě mi postačí, když mě během dnešního rána nezmačká jako papír.

Vyklouzl jsem z postele, rychle se převlékl a vyrazil s Flekem na zběžnou procházku do pekárny. Po návratu jsem nahlédl do ložnice. Verča pořád spala. Skvělé, zatím šlo všechno podle plánu.

Nastal čas zamířit do kuchyně a vykouzlit snídani. Míchaná vajíčka na cibulce a kvalitní káva by měly stačit. K tomu čerstvá houska a musí to klapnout.

„Co si o tom myslíš, chlape?“ zeptal jsem se svého čtyřnohého přítele, který se už stihl svalit na bok a omotat kolem nohy stolu. Pozoroval mě svýma bystrýma očima, ale nehnul ani brvou.

„Díky za názor.“

Za deset minut už jsem slavnostně kráčel do ložnice. Položil jsem podnos na noční stolek a nahnul se nad Verčinu pobledlou tvář.

„Zkusíme to jako v pohádce,“ zamumlal jsem a věnoval jí polibek. Ucukl jsem. Bylo to jako líbat náhrobní kámen. Rty mě neurčitě brněly.

„Veru?“ Vlastní hlas mě vyděsil. Skřípá jako křída o tabuli.

„Vstávej, lásko.“ Dotkl jsem se její ruky, kterou měla složenou pod hlavou, a chtěl ji k sobě přivínut. Nešlo to. Někdy v té době jsem padl na kolena. Po tvářích mi kanuly slzy. Kde se tam vzaly? Tohle byl náš den. Za chvíli ji požádám o ruku. Ať mi ji dá. Ať mi ji dá! Nešlo to...